Iulian Iamandi - Trei in Iad

- Dan este loial în totalitate. El nu flirtează. Nici măcar nu se uită vreodată la alte femei. Nu a făcut nici cel mai mic gest care sa-mi păteze casnicia. Cînd doarme, tot pe mine mă visează! Îl aud noaptea, spunîndu-mi cele mai frumoase vorbe, şi nu ştie că vorbeşte în somn. Nu trebuie să îmi fac griji în privinţa lui. Nu mă va înşela nici într-un milion de ani. Nu trebuie să afle! Mă iubeşte la fel de mult cum îl iubeşti şi tu pe…
Aici se oprise, realizînd că nu mai este singură în cameră. A pus receptorul în furcă, apoi s-a pus pe plîns. S-a întors, cu lacrimi mari alunecînd pe obrajii albi şi s-a aruncat la pieptul meu.
- Te iubesc, mi-a zis şi-a plans, aşa, udîndu-mi uniforma de pilot, pînă ce ochii i-au secat de lacrimi.
Nu i-am zis nimic. Am lăsat-o să se linişească. Mă iubea şi îmi spunea printre sughiţuri cît de mult însemnam pentru ea. Ne-am dăruit unul altuia, zile şi nopţi, din tot sufletul, pînă ce permisia mi s-a încheiat şi a trebuit să mă întorc pe front. Abia la scara trenului mi-a zis că a făcut un avort şi atunci, la telefon, îi povestea unei prietene…
- Dane, nu voiam ca tu să ştii. Mi-a fost frică să nu mori în război şi copilul nostru să trăiască fără tată. Am fost o proastă, poate, dar nu voiam să chinuiesc un copil nevinovat, aşa că am decis să-l omor înainte de a-i da viaţă.

*

Soţia mea, Maria, frumuseţe rară aşa cum o apreciau toţi cunoscuţii noştri, mă aşteptase îmbrăcată într-o rochie înflorată, sub umbreluţa de soare, în faţa spitalului. Vizitele ei, timp de trei luni, îmi întăriseră moralul şi, după cum zisese şi doctorul Vasiliu, îmi scurtaseră perioada de refacere. Mă însănătoşisem mai repede, pentru ea. Noapte de noapte o vedeam în minte, blondă, suplă dar voluptuoasă, simţisem în nări parfumul corpului ei de femeie, îi simţisem pe degete fierbinţeala cărnii albe şi roz, mă încălzise dogoarea focului cu care ne iubeam atît în realitate cît şi în fantezii. Mă mîndream în sinea mea că încă îmi visez soţia, după cinci ani de căsnicie.
Săracul Gion. El rămăsese civil, contabil de bancă, unicul din vechea gaşcă rămas acasă, în Ploieşti, mulţumită platfusului ce-l scăpase de militărie. Mă bucurasem pentru el că nu avusese parte de ororile pe care le trăisem şi de care avuseseră parte şi ceilalţi din grupul nostru, acum cu toţii ofiţeri activi, pe front. Maria se întîlnise de dimineaţă cu el întîmplător pe cînd se întorcea de la piaţă. El îi povestise despre necazul său. Urma să divorţeze de Luciana, cea mai bună prietenă a Mariei pînă acum un an, în anul în care ea îmi spusese că a renunţat la sarcină, în primul an de front. Se certaseră din cine ştie ce motive femeieşti, despre care nu cerusem amănunte. Era treaba lor dacă, după atîta timp, de cînd erau eleve la gimnaziu şi colege de bancă, deciseseră că este mai bine să nu îşi vorbească. Era însă păcat, consideram că şi un ghinion, pentru că avusesem nunta în aceeaşi zi cu Gion şi Luciana şi ne-am fost reciproc martori la cununii. Bietul de el, nu îşi dorea divorţul, însă ea insista şi urma să înainteze hîrtiile oficiale în scurt timp. Maria spunea că este foarte afectat. Îl invitase la cină, din proprie iniţiativă, gîndindu-se că am să mă bucur de revederea lui, aşa cum şi el avea să se simtă bine în prezenţa noastră. Ca prieteni buni, trebuia să-i fim alături la greu, să-l încurajăm.

*

“Aprinde o ţigare!
Şi-n fumul care zboară-n nori albaştri ca un vis
Cufundă-te-n uitare
Şi lasă gîndului cărare de abis”

Împinsesem de motocicleta grea pînă la primul colţ. Picăturile pe care le auzisem lovind rar în geamul bucătăriei de vară acum se înteţiseră şi explodau pe cască trimiţînd în întunericul nopţii schije de apă rece. Se răcise şi afară, destul de repede, iar vîntul începuse să sufle puternic aşa cum se întamplă în furtunile de vară. Luminile din intersecţie erau stinse, conform regulilor de camuflaj, iar pe stradă sau pe trotuare nu era nimeni care să mă poată vedea. Ca o precauţie în plus, încă nu pornisem motorul spre a nu fi auzit de vecini. Acum, eram la vreo optzeci de paşi de poarta casei mele şi puteam pleca liniştit.
Mi-am aprins o ţigară, aşteptînd. Înca nu se vedea nimic, nici o lumină pe la ferestre, şi nici nu se simţea miros de fum de la distanţa asta. Am mai tras cîteva fumuri, adînci, cu sete, strîngînd între degete filtrul, cu un tremurat uşor în braţ.
- Ce căcat! am zis plin de dezgust şi am aruncat chiştocul departe cu un bobîrnac.
Motorul a păcănit de cîteva ori apoi a început să îşi înşiruie ‘pac-pac’-urile într-un mîrîit continuu sau o rafală, aşa cum sunau mitralierele grele ale bateriei germane de la aerodrom.
O ultimă privire aruncată în urmă, inainte să trec de colţ, nu mi-a dezvăluit mare lucru. Am plecat, prin ploaia deasă, către Bucureşti, chiar atunci cînd au început să vuiască sirenele de alarmă ale antiaerianei.

*

Gion nu păruse trist deloc şi am pus starea lui de normalitate pe seama companiei noastre. Poate că prietenul nostru uitase de necazuri în prezenţa mea şi a Mariei. Mîncaserăm în curte, lîngă bucătăria de vară, pe înserat, ascultînd la patefon discuri franţuzeşti de dinainte de război şi Lili Marlene, la mare modă printre piloţii germani de pe aeroport. Dansaserăm pe rînd cu Maria şi glumiserăm la cît de bine îşi potriveau ei doi paşii pe muzică. Mult mai bine decît noi, dar o ştiam pe ea o mai bună dansatoare comparativ cu mine, care aveam două picioare stîngi cînd era vorba de ritmurile cîntecelor actuale.
- Optzeciul tău cu siguranţă este un mascul, Dane! De-ar fi fost femelă, de mult te dădeau bolşevicii ori yankeii jos de pe cer… Femeia este mult mai delicată chiar şi decît avioanele tale de vînătoare. Dacă nu ştii cum să o stăpîneşti din comenzi, tu, ca soţ, intri – cum ziceţi voi, piloţii - în vrie şi te zdrobeşti de pămînt, în timp ce ea zburdă printre nori ascultînd de manşa altuia.
Nu mă supărase jocul de cuvinte al prietenului meu. I-am spus, nepotrivit, doar:
- Gion, zbor pe IAR Optzecişiunu, care diferă de Optzeci prin furca lansatorului de bombe de sub motor. Vin în picaj, lansez bomba şi dau cu gloanţe în infanterişti. Eu nu mă lupt cu bombardierele americanilor, iar cu piloţii ruşi numai în caz de urgenţă încrucişez rafale de tunuri şi mitraliere…

El însă mă întrerupse din explicaţii cu un semn de lehamite, ori dezamagire, nu am înţeles prea bine semnificaţia gestului mîinii sale, dar i-am prins esenţa vorbelor:
- Militarii ăştia! Numai detalii tehnice şi lupte, nicidecum romantism şi sentimente faţă de femeie! Tu nu poţi fi poet, măi Dane, tu nu ştii decît să te lupţi, să omori oameni pe front. De cînd nu i-ai mai cumpărat Mariei floriω Ia spune, ai uitatω
Mi-am întors privirea către Maria care, la rîndul ei, se uita la mine cu o expresie tristă pe chip. A oftat, adînc, apoi a apucat pachetul de ţigări de pe masă şi l-a deschis. A zis către mine, dezamăgită:
- S-au terminat şi astea…
Cînd Gion îi dăduse florile, înflorise de bucurie. De la mine, într-adevăr, nu mai primise asemenea atenţii de dinainte de începerea războiului. Dar tot ne iubeam.
Gion a clătinat pachetul său dar şi acela era gol. S-a oferit să plece după ţigări, dar l-am oprit:
- Ei, cum să te duci tu, musafiruleω Merg eu, abia mai fac ceva paşi, asa cum mi-a prescris doctorul.
Înainte de a-i părăsi, l-am întrebat, poate spre a-i da replica la obraznicia de a mă discredita în faţa Mariei:
- Dar tu cu Luciana, de ce divorţaţiω
Soţia mea a răspuns grăbită, în locul lui:
- Gelozie, dragă! Crede că Gion are o amantă…

*

“În fumul de ţigare
Durerilor găseşte tainicul liman
Găsşste o nouă stare şi dorului alean
În fumul de ţigare
Ce se pierde în van”

Ajuns la ieşirea din oraş, am surprins pe cer cîteva fulgerări ale exploziilor proiectilelor de antiaeriană. Am oprit şi mi-am aprins o nouă ţigară, ascunzînd flacăra brichetei între palme. După cîteva fumuri în linişte, au explodat primele bombe în oraş. Britanicii bombardau mişeleşte, omorînd oamenii în casele lor, nicidecum nu atacau obiectivele industriei petroliere din Valea Prahovei. Probabil noua lor strategie era să omoare muncitorii şi familiile acestora, suprinzîndu-i în somn. Ploieştiul începuse să ardă, cu flăcări înalte, roşiatice, lingînd poalele cerului întunecat. Bine că ploua. Aveau să fie mai puţine pagube în incendiu. Săracii aviatori englezi - să bombardeze pe ploaie! Ce ghinion, m-am surprins compătimindu-i pe inamici….

*

Cumpărasem cîteva pachete de ţigări, din mărcile pe care le fumam fiecare. Mariei ţigări uşoare, de damă. Lui Gion, din cele nemţeşti, iar mie din cele mai tari. Simţeam nevoia de a-mi îneca plămînii cu fum de tutun puternic. Musafirul nostru, iubitul amic necăjit, se ameţise şi vorbise prostii.

La întoarcere, am luat-o prin curte pe aleea ce ducea în spate, pe lîngă garaj, să arunc o privire dragei mele motociclete, o Zundapp germană, pe care planificasem să o alerg un pic a doua zi de dimineaţă. Am găsit-o aproape aşa cum am părăsit-o după ultima plimbare cu ea. Aproape, pentru că foaia de cort cu care o acoperisem nu mai atingea betonul garajului după cum obişnuiam să o aranjez. Acum era cam cu vreo douăzeci de centimetri mai sus şi peste pojghiţa subţire de praf ce se aşternuse în timp, se imprimaseră urme de palme şi degete. Mînă mare, mi-am zis. Deci nu fusese Maria pe aici… Lacătul era intact, aşa că am exclus posibilitatea să fi fost călcat de hoţi. Şi atunciω

Am părăsit garajul gîndindu-mă la două lucruri deodată. Încercam să îmi amintesc florile preferate ale femeii pe care o iubeam, detaliu pe care îl uitasem fiind mai preocupat cu supravieţuirea pe front decît cu memorarea unui aspect atît de important pentru ea. În paralel, îmi chinuiam mintea cu explicaţii care să stea în picioare în privinţa urmelor de palme găsite în garaj. Nu înţelegeam cum putuse intra cineva, cînd lacătul nu fusese nici măcar forţat.

Înaintam pe alee, către bucătăria de vara. Am ocolit grătarul pe care fripsesem mititeii, dar la masă nu mai era nimeni. Prin geamul bucătăriei i-am văzut pe Maria şi pe Gion nefiresc de aproape unul de altul. Soţia mea îşi trecea o mîna prin păr răsfirîndu-l, în timp ce el îi vorbea, spunîndu-i ceva nostim – am bănuit, pentru că ea zîmbea întruna şi la un moment dat a izbucnit în rîs. S-a oprit brusc, apoi s-au îmbrăţişat sărutîndu-se cu pasiune. Mi-am scuturat capul, încercînd să gonesc imaginea Mariei săruntîndu-se cu alt bărbat, dar ei continuau înlănţuiţi.

Ce era să facω

Multă lume înşală. Bărbaţi şi femei, cu toţii, de cînd e lumea. Şi ca oricare dintre cei înşelaţi, mi-am zis – bine, dar de ce dracu' tocmai a meaω De ce tocmai mie să mi se întîmpleω

M-am apropiat de bucătărie şi prin uşa întredeschisă am auzit ceva ce m-a dat peste cap şi mai rău decît sărutul lor.

*

"Cînd ajungi să crezi că viaţa-i o povară
Şi dureri de neînţeles te apasă greu
Cînd afară-i ciripit de primăvară
Iar în sufletul tău toamnă e mereu
Înfrăţeşte-te cu fumul din ţigare
Şi te avîntă pe aripa-i de mister
În regatul fără nume şi hotare
Şi colinde prin oceanul de…"

La marginea Bucureştiului deja nu mai ploua. Eram ud leoarcă, dar nu simţeam mare lucru. Aş fi topit zăpada de pe mine de-ar fi nins. Goana pe motocicletă nu avusese darul să mă liniştească şi nici curenţii de aer rece ori perdeaua continuă a ploii nu stinseseră focul în care sufletul mi se perpelea. Şi conştiinţa…

Atunci i-am văzut pentru prima dată. M-am speriat rău. Au dispărut repede, din fericire. Năluci…

*

- Blegul, are să moara mîine şi nu bănuieşte nimic! Maria, va fi crima perfectă! Cu toţii vor crede că a avut un accident de motocicletă! Este pilot, îi place viteza…, riscul! Şi-a frînt gîtul pe mîna lui!
Am îngheţat. Ani de zile, trăieşti cu oamenii şi nu apuci să-i cunoşti în adîncul sufletului lor. Un fior rece mi-a electrocutat corpul şi m-am scuturat într-un tremur necontrolat. Realitatea a învins visul. A stricat tot ceea ce clădise sufletul, construit pe falsul ce-i fusese înfăţişat vreme de cine ştie cît timp.
Geometria triunghiului morţii. Eu, Maria şi Gion. Unul este în plus, perechea fiind formaţia iubirii. Dar,îin cazul de faţă, nu mai credeam că Gion este cel în plus. Drumul se dovedea fără întoarcere pentru mine. Soţia mea nu mai putea reveni în perechea noastră. Deja, eu eram cel care trebuia eliminat. Iar ei planificaseră asta, urmînd ca mîine să scape de factorul deranjant în iubirea lor. Dar iubirea noastrăω A fostω Am pierdut-o eu, ea, sau ne-a smuls-o Gionω Eram toţi trei vinovaţiω Triunghiul aducător de tragedie. Mie mi se pregătea eliminarea, dar acum ştiam. Ştiind asta…
- Haide să ne potolim, să nu apară Dan. Deja mi-e rău numai cînd mă gîndesc că noaptea asta am s-o petrec cu el şi nu cu tine, Gion. Dar parcă nu l-aş refuza, măcar aşa, de adio… mîine oricum va muri. Apoi voi fi numai a ta, iubire, pentru totdeauna.
- Dă-l dracu' de prost… ce, nu-i poţi spune că te doare capulω Sau că ţi s-a aplecat de la mititei…ω Mîine o să rămînă fără frîne pe dealurile alea unde se dă de obicei cu motocicleta şi, dacă stau bine să mă gîndesc, să mă suni de cum pleacă. Am să vin direct cu geamantanul de haine!

*

"Aprinde o ţigare!
Şi-n fumul care zboară-n nori albaştri ca un vis
Cufundă-te-n uitare
Şi lasă gîndului cărare de abis"

Trecuse cam un an de atunci. Da, un an. Îi visasem noaptea şi dimineaţa mă simţeam ca într-o pustiitoare mahmureală. Noroc că de ceva timp îmi apăreau numai în vise…
Pe la unsprezece, cînd ne mîncam ciocolatele nemţeşti, se dăduse alarma. Sirena ţiuise peste aerodrom şi o rachetă roşie cu trei stele împroscase frumos cerul. De fiecare dată ne comportam ca nişte puştani. Cum veneau americanii, cum alergam către avioane cu gîturile întoarse spre a vedea steluţele roşii ca la ziua regelui. Copii mai mari, cu jucării mai mari, care se alergau pe cer şi se omorau împuţinîndu-se cu fiecare zi cu care se prelungea războiul.
Am decolat în graba, în G-urile cu care ni se înlocuisera IAR-urile încă de prin primăvară. Bune avioane. Motoare puternice, în linie. Mergeau ceas. Lucru nemţesc ce să mai… Ţara avea nevoie de scut peste Valea Prahovei, unde americanii veneau aproape în fiecare zi, iar britanicii completau bombardînd noapte după noapte. Începuse să ne bucure cînd era timp urît. De-ar fi fost iarnă, poate ne-am fi împuţinat mai domol… dar aşa, în plină vară, nu era zi să nu pierdem doi-trei, schiloditi sau morţi. Da, şi ţara noastră avea nevoie de scut – pavăză făcuta din trupurile noastre încuiate în păsări de aluminiu şi oţel

din care după fiecare misiune pe unii îi adunau într-un sac, bucată cu bucată… Tînjeam după misiunile la ruşi. Acolo, pe frontul de Est, front ce se mutase dincoace de frontieră în urma retragerilor continue, noi, piloţii… muream mai rar.
- Ţine-te de formaţie, Dane! Pe unde îţi umblă minteaω
Deja eram în aer, la verticala munţilor. Pe undeva pe aici, pe cer, erau şi ceilalţi.

*

Ştiind asta…
I-am privit şi-am înghiţit cu greu nodul pe care îl simţeam în gît. Ce era să facω De întors, de ce m-aş fi întorsω De ce să plecω Undeω La urma urmei era şi casa mea, nuω Iar ţigările lor erau la mine şi nu ar fi fost frumos…
Am ciocănit uşor în geamul uşii şi-am intrat zîmbind, încercînd să nu-i sperii.
- V-a fost dor de mine, nuω i-am intrebat gesticulînd prin aer cu pachetele de ţigări.
- Haide, măi Dane! Muream de pofta pe aici… mi-a răspuns Gion făcîndu-i Mariei cu ochiul.
- Da… mureaţi de poftă! am replicat eu sec, aruncînd pachetele pe masă.
- Haideţi să fumăm, ne invită Maria, evitînd să se arate afectată de cuvintele mele.
Mi-am aprins una şi am tras un fum, adînc, pînă în fundul plămînilor. Am făcut cîţiva paşi printre ei privindu-l în ochi pe Gion, după care am scos fumul trimiţîndu-l razant cu marginea frezei sale îngrijite, de amant, prieten bun cu încornoratul.
- Să te învăţ ceva, prietene… Nu paşi de dans, că te pricepi, dar vine un moment în viaţă cînd trebuie să ştii şi din astea. Pe noi ne-a învăţat un finlandez. Vînător de munte, de-ai lor, instructor plătit de nemţi să ne arate cîte ceva legat de supravieţuire. Nu se ştie niciodată… spuneau ei şi astea au fost primele vorbe pe care le-a învăţat şi el în româneşte.
- Vrei să-l înveţi pe Gion să se batăω întrebă Maria zîmbind. Nu se ştie niciodată, poate într-o zi n-ai să te mai întorci din zbor şi cineva va trebui să mă protejeze… mai ales că Gion va fi liber, fără de nevastă.
Am apucat de mîner cuţitul de pîine de pe masă şi l-am împins înainte, înfigîdu-l în pieptul lui, prin cămaşa subţire, în dreptul inimii. Gion a căscat ochii mari, la fel şi gura, surprins. L-am susţinut cu mîna stîngă cît să răsucesc la nouăzeci de grade lama, după care am retras-o lăsînd sîngele să curgă în voie ca dintr-o mică arteziană. Maria a dat să ducă mîna la ochi, să nu mai vadă scena, dar a oprit-o în dreptul bărbiei. I-au tremurat uşor şi des pleoapele, iar colţurile gurii i s-au schimonosit într-o scurtă grimasă. Nici măcar nu a clipit, deşi după expresia feţei i se citea durerea pe care încerca să o strivească acolo, în adîncul sufletului. Poate că îşi simţea propriul sfîrşit aproape şi dorea ca în ultimele clipe să-l vadă, indiferent cum… Într-un tîrziu, cînd Gion cu siguranţă îşi dăduse sufletul, a întrebat surprinzător de calmă:
- A fost un accidentω
În timp ce-l aşezam pe prietenul meu drag pe podea, am mai tras un fum din ţigara rămasă între buze. Ridicîndu-mă, am dat afară fumul, pe nas, privind-o. M-a surprins prin calmul ei. Mă aşteptasem să facă o criză, să se manifeste în vreun fel, să plîngă şi să zbiere, să sară pe mine şi să încerce să îmi scoată ochii cu unghiile, dar nu… Maria mea şi-a împreunat mîinile în poala rochiei de vară, l-a privit pe Gion, mort, pe podea, apoi m-a fixat ochi în ochi, cu o lacrimă desprinzîndu-i-se de pe pleoapa stîngă la vale pe pomet.

- Ştiai de multω

*

“În fumul de ţigare
Durerilor găseşte tainicul liman
Găseste o nouă stare şi dorului alean
În fumul de ţigare
Ce se pierde în van”

La Vînătoare nu era ca la vînătoare. Pe cer, rolurile se schimbau cu iuţeală între vînător şi vînat. În fiecare dimineaţă ştiam că pot aduce ceva, ori nimic, acasa, sau vreunul dintre yankei mă poate avea în tolbă pentru ca la întoarcerea pe bazele lor din Italia să îşi picteze pe avion o cruce neagră, semn că a mai doborît un Friţ. Ai dracului, ăştia nici măcar nu ştiau pe cine omoară…
- Patru Roşu! Măi băiete, viseziω E ziua ta aziω
Iar rămăsesem în urma formaţiei. Poate că da, azi era într-adevăr ziua mea…
În faţă, un pic mai jos se vedeau dîrele de condens lăsate în urmă de formaţia de avioane americane. În scurt timp comandantul de escadrilă avea să încline botul avionului şi vom pica pe ei.
La fix se dăduse alarma asta… Văzusem maşina cum se apropia exact în momentul în care avionul meu a început să ruleze pe iarba pistei. Îl zărisem şi pe comandantul aerodromului, în dreapta, lîngă şofer.

*

- Ce mai contează acumω
M-am apropiat de ea, cu cuţitul în mînă, cu sîngele picurînd de pe lamă, privind-o cu mai multă dragoste decît am privit-o vreodată.
- Doamne, ce frumoasă eşti! i-am zis temîndu-mă că nu am să apuc să i-o mai spun vreodată.
Atunci abia şi-a dat drumul lacrimilor, de-adevăratelea.
- Dumnezeule… a zis Maria, şi eu nu am înţeles de ce.
Am lăsat-o să plîngă un pic, să se zbuciume şi să sughite înecat. I-am pus mîna pe umărul drept şi nu s-a retras. Doar a tresărit temîndu-se că poate atunci venise clipa.
- Eu trebuie să plec… i-am zis încet şi atunci a ridicat capul speriată.
- Dane, eşti nebunω
- Nu. De ce aş fiω am întrebat-o neînţelegînd ce a priceput din vorbele mele.
- Doar nu vrei să…
Ba voiam.
- Să nu faci vreo prostie! Tu nu ai nici o vină… Numai eu! Sînt o proastă… Omoară-mă pe mine! Uite, atunci cînd m-ai surprins vorbind la telefon… te-am minţit. Nu făcusem nici un avort. Vorbeam cu Luciana, încercand s-o conving să nu îţi spună că a descoperit relaţia mea cu Gion… Mă iubeai prea mult ca să afli adevărul…
Înţelesesem, acum.

- Dane, nu! Te rog… Să nu mă laşi singură. Mi-ar fi prea ruşine să mai trăiesc. Şi nu pleca pe motocicletă…
- Ştiu! Acum ai remuşcăriω
A plecat capul şi n-a mai plîns. A tăcut aşa vreo jumătate de minut, apoi a început să-şi desfacă nasturii de la pieptul rochiei, cu stîngăcie, deşi nu-i tremurau mîinile. La ultimul a aşteptat un pic, nehotărîtă, apoi a tras tare şi l-a rupt, sfîşiindu-şi rochia pînă la mijloc. A îndepărtat de pe pielea ei materialul înflorat şi s-a descoperit precum bobocul atunci cînd i se deschid petalele.
- Freziile! am zis fără să vreau.
Ea a ridicat privirea către mine, surprinsă. Poate credea ca am înnebunit din durerea care mă măcina răsucindu-mi măruntaiele.
- Florile mele preferate… a zis zîmbind cu obrajii uzi şi şi-a îndepărtat părul, dîndu-l pe după umărul stîng.
Îşi descoperise sînii şi mi-am simţit picioarele moi, pe la genunchi. Iubeam sînii aceia albi cu sfîrcurile roz, rotunzi, pe care ea niciodată nu şi-i ascunsese în spatele sutienului. Cît era de frumoasă, chiar şi acum, plînsă. Şi i-a cuprins în palme, i-a ridicat un pic ca şi cum mi i-ar fi oferit, apoi a zîmbit şi închizand ochii mi-a spus şoptit:
- Fă ce vrei cu mine, bărbatul meu!
S-a zbuciumat surprinsă, într-o tresarire, şi a deschis ochii.
- O să-mi lipseşti… a mai apucat sa zică înainte ca eu să răsucesc lama, aşa cum ne învăţase finlandezul acela.
Am sărutat-o uşor pe frunte, apoi am scos cuţitul şi am rezemat-o bine de spătarul scaunului spunîndu-i:
- Atunci… pe curînd!
Şi am ieşit din bucătăria de vară, grăbit către garaj. Trebuia să dreg frînele motocicletei şi să stropesc casa cu benzină. Chibrituri găseam pe peste tot, doar era casă de fumători…

*

În dimineaţa aceasta fusese prins cuţitarul ce-i deschisese cu un brici de bărbier gîtul Zaradei, acea Zaraza din cîntecul lui Cristian Vasile. Citisem în Universul, în fugă, pentru că ni-l smulgeam din mînă unul altuia. Îl prinseseră după atîta timp! Mărturisise tot, ba şi altele, căci în beciurile poliţiei nu aveai altă şansă decît să vorbeşti… Ne solidarizaserăm cu Cristian Vasile, omul care îşi pierduse vocea într-o nereuşită încercare de a se sinucide nemaisuportînd drama dragostei lui şi cîntasem toată dimineaţa pe aerodrom pe lîngă patefonul unde cineva adusese din colecţia proprie cîteva discuri de ebonită cu piesele de succes ale cîntăreţului. Decolasem fredonînd în radio pe canalul inter-avioane "Aprinde o ţigare", un alt şlagăr al aceluiaşi cîntăreţ, piesa care ni se păruse mai reuşită decît Zaraza:

"Cînd de ochii tăi adînci mi-e dor
Şi în noapte chem o rază din lumina lor de vis
Stele mici, spre tine, cînd mă îndeamnă în şoaptă,
Şi-s flămînd de al iubirii paradis
Iau atunci şi sorb cu sete o ţigare,
Şi în fumul ei ucid cumplitul dor
Şi a mea e atuncea lumea asta mare

Şi de viaţă mă îmbăt ca de alcool”

- Îţi dai seama ce-l aşteaptă pe-ăla în puşcărie, dacă nu-l vor executaω
Am tresărit în chingile ce mă ţineau lipit de scaun, înfiorat, aşa cum tresăream de fiecare dată cînd cineva pronunţa cuvîntul “puşcărie”. Automobilul acela venea fix înspre linia de unde avioanele începusera să decoleze.
- Dane, imi lipseşti…
Vocea Mariei îmi răsuna clar în creier, nu în urechile acoperite de căşti, de parcă ar fi fost acolo în carlingă, sau în mine, în sufletul meu. Mi-am scuturat capul să alung coşmarul, dar atunci l-am zărit pe el: stătea călare pe capota motorului, cu freza lui perfectă răsfirată de curentul produs de elicea care i se învîrtea în spate ca un ventilator. A tăcut şi mă întrebam, oare de-ar vorbi s-ar auzi pînă la mine în carlingăω Nu m-a lăsat să fiu prea mult timp curios şi l-am auzit, la fel ca pe Maria, zicîndu-mi în creieri:
- Hai, spune dracu’ ceva. Ce te uiţi aşa la mineω Parcă nu m-ai şti… apropo, vezi că ai rămas de căruţă…
- Patru Roşu, după mine! Pe ei, băieţi! strigă în căşti căpitanul comandant de escadrilă.
Începusem picajul şi eu, numărul doi al celulei comandant, pierdusem ceva distanţă pînă la G-ul lui. Cu vedeniile mele…Căpitanul, simţind că ceva nu-i în regulă cu mine, a deschis un canal de comunicare directă şi mi-a zis, încercînd să clarifice situaţia:
- Dane, pe tine te căutau ăia de la poliţie, din maşină. Comandantul bazei a zis să te opresc de la zbor, că au treabă cu tine, dar n-am vrut. E legat de nevastă-ta şi de celalalt cadavru gasit în casa ta arsăω
Am tăcut cîteva clipe privind la bombardierele mari cît casa de care ne apropiam. Ceilalţi din escadrilă săreau rafalele lor de trasoare care legau cerul printre noi, dar eu nu am tras de manşă sperînd ca, in felul ăsta, pe drum drept, să reduc distanţa pînă la G-ul lui.
- Răspunde-i! mi-a cerut în minte vocea ei şi atunci am apăsat butonul de comunicare şi i-am mărturisit, sufocat de suprasarcina picajului abrupt:
- Da, domnule căpitan! Dar sînt ofiter şi am onoare… nu mă duc eu la puşcărie!
- Bine, băiete… alege-ţi un bombardier, atunci! Unul numai al tău… m-a îndemnat comandantul escadrilei.
Săracul de el, avea să rămînă cu spatele neprotejat în lupta asta.
- Ia uite ce mare şi frumos e ăla de acolo, Dane! mi-a zis în minte vocea lui Gion şi de undeva din dreapta motorului, el, îmbrăcat aşa cum îl văzusem ultima oară, ba chiar şi cu cămaşa tăiată şi înroşită de sînge în dreptul inimii, îmi arătă cu degetul un bombardier american cu un motor în flăcări ce rămăsese în spatele box-ului de care aparţinea.
Era bun, că era izolat şi ceilalţi amici ai săi nu-l puteau acoperi cu foc de mitraliere. Nici Mustangurile vînătorii din escortă nu erau prin preajmă să mă doboare. Alesese bine momentul căpitanul nostru. Picasem pe bombardiere exact printre ferestrele de protecţie ale mustangilor.
- Haide, Dane! Ţi-am zis ca o să-mi lipseşti… Vino! am auzit-o şi pe Maria, dar de data asta am şi văzut-o apărînd, zburînd alături de Gion şi de G-ul meu, făcînd formaţia noastră, triunghiul ăla nenorocit, aducător de moarte.
Şi ea era la fel ca atunci, în ultima seară. Ba, cu o mînă îşi ţinea adunată rochia ruptă, să nu i se vadă sînii. Pudică. Şi aici pe cer erau o grămadă de bărbaţi.

Am împins gazul la maximum, rupînd sigiliul manetei şi trecînd în regim de Overboost. Eşapamentul a tunat şi a mugit, scuipînd scîntei, iar avionul a ţîşnit înainte cu motorul forţat de metanolul ce se amesteca cu benzina în camera de ardere.
Săgeată pe cer.
Nu am mai dezasigurat tunul şi mitralierele. Ce rost aveaω Mi-am reglat traiectoria în aşa fel încît să pic în nasul bombardierului, peste piloţi, sa fiu sigur că nu mai au scapare nici ei.
- Hahaha… La fix l-ai ales pe ăsta, Dane! mi-a rîs Gion în bataie de joc, apărînd pe obrazul bombardierului, lîngă emblema personală pe care o pictaseră membrii echipajului.
Chiar că îl alesesem bine: cu litere mari şi negre era scris "John & Mary" peste o inimă roşie din care picura sînge înspre continuarea fuselajului.
Dintr-o dată am simiţit pe mîna mea o alta, care îmi mişcă din manşă schimbînd direcţia cîteva grade.
- Acolo… acolo să nimereşti, între John şi Mary, Dane. Să fim toţi, din nou!
G-ul meu s-a înfipt tocînd cu palele elicei foile de aluminiu şi barele pe care fusese întins ca o piele de bombardier.
Şi am murit. A urmat liniştea şi o ameţeală uşoară, în timp ce îmi reveneam în simţiri. M-a deranjat un miros neplăcut care a accelerat reintrarea în normal a minţii mele.
- Haide, măi Dane… De cînd te aşteptam! Ţi-am zis că ai să-mi lipseşti… Haide, deschide ochii. E şi Gion aici, deschide ochii să-l vezi! Şi el te aştepta… zi-i şi tu două vorbe, un salut, ceva…
Am deschis ochii şi am văzut întuneric. Ceaţă. Eram încă ametit, dar mirosul ăla mă aducea cu iuţeală ca din morţi între cei vii. Mi-am frecat ochii, după care am distins ceva mai bine şi într-adevăr, lîngă mine şi ea stătea Gion, rîzînd. Nu mai avea gaura în inimă şi parca îmi părea rău. Nu mă puteam ridica la el. Încă…
- Haide ma, zi ceva, că doar sîntem între noi! Ştii tu, triunghiul ăla… Hai, vorbeşte, zi ceva!
Scuturînd din cap de cîteva ori am reuşit să-mi limpezesc mai bine vederea şi să disting prin ceaţa care, se vede treaba… facea parte din decor şi nu avea să dispară. Maria îmi zîmbea încurajator, să conversez cu el, iar Gion, la rîndul lui, îmi arăta dinţii într-un surîs şmecheresc. Mi-am mişcat mîinile şi am dat să mă ridic, uşor, fără să stîrnesc bănuieli. M-am uitat în jur, căutînd ceva să apuc în mînă, dar n-am găsit nimic. Atunci mi-am amintit de un instructor finlandez şi de învăţăturile lui în lupta corp-la-corp chiar şi cu mîinile goale şi am ţîşnit în sus înfigîndu-i o mînă în beregată. Am deschis un subiect de conversaţie, tocmai bun pentru ceea ce simţeam în acelele momente în sufletul meu:
- 'gura mă-tii Gion, şi aici sînteţi tot împreunăω Vă omor…